

den bestaaende Ordning, en Ændring, som, saa vidt jeg kan se, er noget uklar. Det er § 1 i det foreliggende Lovforslag, som man kan læse saadan — og det forekommer mig, at de to ærede foregaaende Talere læste den saadan —, at den Foraarssudskrivning, som nu kan tillades for Børn, der fylder 14 Aar i det kommende Sommerhalvaar — det er den bekendte Hyrdedrengsbestemmelse —, ophæves. Saaledes kan § 1 forstaas. Men i saa Fald maa der vistnok en Bestemmelse til, nemlig, at sidste Stykke af § 1 i Skoleloven af 1909 udtrykkelig erklæres for ophævet. Muligvis er det ikke Meningen, men det kan vi jo nu dels under Forhandlingerne, dels under Udvalgsarbejdet faa nærmere Oplysning om.

Derimod vil jeg gerne tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om selve Lovforslagets Princip, og jeg skal straks sige, at vi fra socialdemokratiske Side kan stemme for dette Lovforslag, fordi vi anerkender dets Princip. Vi har stemt for den nye Grundlovs § 83 om Skolefrihed, og vi vil gerne være med til at sanktionere de Love, som udfører dette nye Grundlovsprincip i Livet. Men det forekommer os ganske vist, at dette Princip kunde føres langt mere dybtgaaende og gennemgribende ud i Livet, end det sker ved de to ærede Forslagsstilleres Lovforslag, saaledes at Teksten i højere Grad, end Tilfældet er her, kunde komme til at svare til Titelen.

Som jeg sagde, optrykker og sammendrager man to bestaaende Love med nogle ganske smaa Ændringer. Ja, man gør det, sagde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i sin Forelæggelsestale, blandt andet, for at Forældre og Skolekommissionsmedlemmer og andre Mennesker kan have disse Bestemmelser let tilgængelige og samlede, og det kan jo være meget fornuftigt. Men da undrer det mig, at man ikke ogsaa optrykker — men kun henviser til — § 11 i Loven af 1851 om borgerligt Ægteskab, den bekendte Bestemmelse i denne Lov, som tillader Børn af Forældre, som staar udenfor Folkekirken og udenfor anerkendte Trossamfund, at blive fritaget for Religionsundervisning i den offentlige Skole. Hvorfor skal ikke ogsaa denne meget vigtige og betydningsfulde

Bestemmelse være let tilgængelig for dem, der nu skal have med Skolefrihedsloven at gøre? Jeg vil da henstille, at ogsaa den Bestemmelse optrykkes i den endelige Lov. Det er muligt, at der i denne § 11 i Loven af 1851 bruges en Udtryksmaade, som velsvarer til Datidens hele Opfattelse og Sprogbrug, men som vi maaske nu kunde ønske moderniseret, men derom kan der jo altid forhandles i Udvalget.

I § 3 fritager Forslagsstillerne i Overensstemmelse med den gældende Lovgivning Børn, som ikke gaar i Folkeskolen, for Eksamen i Religion i Folkeskolen og udvider den bestaaende Ret noget, saaledes at den Præsteattest, der skal skaffes, ogsaa kan udstedes af en Præst i en evangelisk-luthersk Frimenighed. Dette er jo meget godt, og Motivet til denne Fritagelse er vel det, at denne offentlige Eksamen i Religion vækker Anstød og Forargelse i adskillige religiøse Kredse. Men naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at man burde gaa videre netop ud fra det samme Motiv. Hvorfor ikke fritage ogsaa Børn, der gaar i Folkeskolen, for en saadan Eksamen? Det var det, som ogsaa den ærede Ordfører for det radikale Venstre i Gaar fremhævede. Hvorfor ikke gaa videre og foretage en saadan Fritagelse? Thi den Forargelse, der kan være ved den offentlige Overhøring i Religion, maaske af en Lærer, hvis religiøse Opfattelse slet ikke deles af Forældrene, maa jo ogsaa gælde for Børn, der gaar i Folkeskolen. Ogsaa paa et andet Punkt kunde jeg tænke mig at gaa videre. Hvorfor bevare den gamle Bestemmelse om, at det skal være en Præst, der udsteder Attesten? Det har ikke været Venstres gamle Standpunkt, at Præsterne i saadanne Spørgsmaal skulde have en privilegeret Stilling, tværtimod. Nu har vi faaet en Menighedsraadslov, vi har faaet Menighedsraadsformænd; en Menighedsraadsformand maatte, synes jeg, ganske kunne sidestilles med Præsten i saadanne Spørgsmaal. Men hvorfor ikke gaa videre, hvad jo ogsaa den ærede foregaaende Taler i Gaar vilde, og lade hele denne Sag ligge i Forældrenes egen Haand? Det forekommer os at være det naturligste og at være netop et Frihedsstandpunkt, og det er ogsaa Venstres tidligere — jeg haaber ogsaa nuværende